

Aquarel·la d'A. Masvidal (1965).

Més sobre Santiga

Si ens parem a contemplar la gran falla del Ripoll, que sembla impossible que aquest riu tan esquifit hagi fet tal esvoranc, doncs si ens parem a contemplar-ho des del Passeig de la Revolució o del de Sta. Teresa o des de la Cobertera, anirem recordant indrets que van ser escenaris de les nostres primeres excursions. Unes excursions que eren passejades matinals i ens feien arribar tardíssim a dinar però que servien per conèixer i estimar els voltants de la nostra ciutat. Qui

més qui menys tots hem anat a Togerres, o a la Font del Patufet, o bé hem seguit el camí ral de Castellar a Ripolllet, o bé el que duia a Polinyà... i també per la muntanya el que portava a Santiga...

A Santiga s'hi entrava per la part oposada de la carretera de Mollet, per la R^a de Barnola o de Santiga. Aquesta riera ens van dir que fou l'escenari de la troballa de la Mare de Déu. De la troballa espiritual, perquè de trobar-la, de descobrir-la ja feia estona que ho havien fet unes criatures. Jugant a la plaça els havia cridat l'atenció una gallina que no parava d'entrar i sortir d'un forat que anava fent entre les fulles i les arrels d'una tupida heura que cobria una paret. Van furgar per si hi trobaven un ou, i van descobrir-hi una imatge! Una nina, van dir ells; i llavors començaren les baralles: tots la volien tenir. El més grandet, que l'havia descobert, deia que era seva i com a propietari posava condicions a tots els altres. Feien tant xivarri que les dones que cosien a la plaça els van enviar a jugar més lluny i els noiets amb la nina van anar cap a la riera, que sempre era seca, i allí van passar la tarda.

Tan entretinguts estaven que no van adonar-se que el temps anava canviant i negres nuvolades cobrien

el cel. Les seves mares sí que ho van veure i tot era cridar-los perquè es resguardessin d'aquell temporal que ja començava. Però els nois no eren enlloc!... per fi s'els va ocórrer de buscar pel cantó de la riera. En ser-hi a la vora ja van sentir la remor del que més temien: que baixés la riuada.

Veure les aigües roges i esbojarrades que ho capgiraven tot i veure els seus fills, tan ben avinguts, jugant amb la imatge al bell mig del riu, va ser tot u. No podien fer-hi res!... l'aigua arribava abans que ells! Més, oh miracle! AL mig del llit de la riera semblava talment que hi hagués emergit una illa, doncs l'aigua es partia en dos braços i al mig quedaven les criatures que ni tan sols s'adonaren de la turbonada.

Llavors donaren tota la importància que es mereixia aquella Nina. La portaren a l'església i la veneraren com a la Mare de Déu de l'Heura o la Santa Nina.

Hi ha un refrany antic que deia parlant d'aquesta imatge i remarcant la seva vellúria que era més antiga que la de Montserrat i que:

*"Qui va a Montserrat i no va a
/Santiga
es deixa la mare per veure la filla".*

però això ja ho va dir en Ramon Vall i Rimblas al glosar el mil·lenari de Santiga (Veure Quadern 33).

I aneu a saber perquè ho deien que la de Santiga es més vella que la Moreneta, deu ser pel nom que abans traduïen per Santa antiga.

Una vegada hem van explicar que hi havia dos pobles veïns que tots dos escenificaven els fets esdevinguts al Calvari; tots dos feien sengles representacions de la Passió de Nostre Senyor Jesucrist, i tots dos volien tenir la "glòria" d'haver estat els primers. Un dia que entre dos rival es tornava a discutir el mateix assumpte, un d'ells en el punt més acalorat de la discussió va dir:

"Doncs perquè quedi clar d'una vegada: al meu poble ja representaven la Passió cent anys abans de Jesucrist!"

No sé de Santiga que ningú l'hagi dita tan grossa.

Mª Mercè Lleonart.

És una gentilesa de

Escoda

ALTA SASTRERIA
CONFECCIONS DE LUXE

Plaça Sant Roc, 5 - Telèfon 725.59.29